

# La doto de Klara, la dinosaŭroj, Unesko, la Esperanto-tago: kion komunan ili havas? *Unuavide nenion, sed duavide ĉion.*

■ Renato Corsetti

La doto de Klara estas la mono, kiun Zamenhof elspezis por konigi sian lingvon al la mondo.

Kial li faris tion? Ĉar li esperis interfratigi la popolojn kaj ĉesigi la interpopolajn luktojn, kiuj abundis en lia epoko. Sed ĉu en la nuna mondo la kvanto da interpopolaj luktoj estas malpli ol en la tempo de Zamenhof? Mi dirus, ke ili estas eĉ pli multaj kaj pli danĝeraj. Pro tio en momento, kiam ĉiuj parolas pri milito kaj militaj elspezoj, estas nia tasko kiel sekvantoj de Zamenhof fari same kiel li. Ni parolu pri paco kaj disvastigu nian lingvon de paco, alivorte, ni uzu niajn rimedojn por informi neesperantistojn pri Esperanto.

La agado por ke Unesko deklaru la 26-an de julio Internacia Tago de Esperanto, estas ĝuste agado imite al Zamenhof, pro la efikoj, kiujn ĝi povus havi je la tutmonda publiko. Ĝi postulas grandan informan klopodon, kiun devas fari ĉiuj landaj asocioj. Ili devas informi pri Esperanto kaj pri la celoj de Esperanto siajn Unesko-komisionanojn kaj siajn diplomatojn, kiuj reprezentas la landojn okaze de la Ĝenerala Asembleo de Unesko en 2025 en Samarkando. Eĉ se en la fino la deklaro ne okazus, la informado restos, ĉar la novaĵo pri la propono estas io, pri kio la gazetaro povas interesiĝi.

UEA pere de tiucela labor-grupo jam kontaktis ĉiujn aziajn kaj eŭropajn landajn asociojn kaj ricevis reagojn pli pozitivajn ol tiuj de la antaŭa simila peto antaŭ kelkaj jaroj. De nun estos la vico de la afrikaj kaj amerikaj landaj asocioj.

Sed, preter la deklaro aŭ nedeklaro de la Ĝenerala Asembleo de Unesko, la Esperanto-tago estas la nacia festo de esperantistoj. Do oni faru tion, kion aliaj faras okaze de la nacia festo. Oni estu fieraj pri si mem, oni aranĝu

tedajn paroladojn de prezidantoj pri nia movado, sed ni ankaŭ organizu pli gajajn eventojn, festojn, promenadojn, kunmanĝojn, Oni svingu la flagon, ne materie, sed figure en la senco, ke oni parolu pri la festo kaj pri Esperanto al la neesperantistoj. Nun la monda situacio ne estas pli bona ol tiu de 1906, kiam Zamenhof faris sian fortan inaŭguran paroladon en la UK en Ĝenevo. Nuntempe, same kiel tiam, ni parolu kun Zamenhof, parolu pri paco kaj pri Esperanto kiel rimedo de interkompreniĝo survoje al paco. Ni klarigu kiel per Esperanto eblas garanti la respekton al la lingvaj rajtoj de ĉiuj.

Bedaŭrinde ni kaj Unuiĝintaj Nacioj estas la solaj sobroluloj en grupo de ebriiĝintoj pri forto. Nia voĉo kiel tiu de UN ofte estas ignorata, sed ni kaj UN daŭrigu ĉar tiuj ebriuloj ne nur pretas je la fina Harmagedono, sed ankaŭ kapablas detru la planedon. La dinosaŭroj estis pli saĝaj, ili pereis ne pro propra kulpo. Ni nun estu saĝaj kiel la dinosaŭroj kaj provu rezonigi la homojn.

Konklude mi petas vin pri kelkaj bazaj aferoj: – konscii pri tio, ke vi estas esperantistoj kaj sekve parto de la homaro, kiu provas savi la mondon; – konscii, ke la 26-a de julio estas nia komuna festo, la Esperanto-tago; – festi tiun feston, por ke ankaŭ neesperantistoj, kaj ĉefe Unesko, rimarku ĝin; – informu pri ĝi kaj pri Esperanto neesperantistojn per afiŝoj kiel la ĉikuna, kaj per aliaj materialoj, kiujn UEA liveros; – kaj fine petu viajn landajn gvidantojn, ke ili reagu al la iniciato de UEA pri la deklaro de la 26-a de julio kiel Internacia Esperanto-Tago.



**Sekvu kaj abonu la Gazetarajn Komunikojn de UEA por informiĝi pri freŝaj novaĵoj ĉe:**

**<https://uea.org/aktuale/komunikoj>**